

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **D. V.**, zastoupena advokátem JUDr. Ivanem Peclem, Zábrdovická 15/16, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2025, čj. JMK 95331/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2025, čj. 30 A 70/2025-12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Městský úřad Bučovice rozhodnutím ze dne 27. 2. 2024 povolil stavební záměr „Pozemní komunikace na pozemku KN parc. č. 4234/3, 4245/2 v k. ú. Rašovice u Bučovic“. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2025 zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke krajskému soudu, který ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) pro opožděnost. Krajský soud vysvětlil, že v dané věci se neuplatní obecná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby zakotvená v § 72 odst. 1 s. ř. s., nýbrž zvláštní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve stavebních věcech upravená v § 306 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí obdržela dne 1. 7. 2025. Lhůta pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí tedy uplynula dne 1. 8. 2025. Žalobu žalobkyně podala až dne 22. 8. 2025.

2. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností. Uvedla, že obecná dvouměsíční lhůta stanovená v § 72 odst. 1 s. ř. s. měla být aplikována i v posuzovaném případě. Žalobu tedy stěžovatelka podala včas.

[4] Stěžovatelka namítla, že v jejím případě není použití § 306 odst. 1 stavebního zákona zřejmé. Stěžovatelka dále popsala, jak judikatura vykládá § 331 stavebního zákona. Podle názoru stěžovatelky je třeba důsledně vyložit přechodná ustanovení nového stavebního zákona, zejména § 331 ve vazbě na účinnost jednotlivých částí zákona (§ 334a). Stěžovatelka namítla, že krajský soud nevysvětlil, proč má být rozhodnutí odvolacího orgánu vydané ve věci řízení zcela proběhlého podle „starého“ stavebního práva (zahájeno 2023) považováno za „rozhodnutí stavebního úřadu“ ve smyslu § 306 odst. 1 jen proto, že soudní řízení začalo až po 1. 7. 2024. Stěžovatelka dále namítla, že v napadeném usnesení chybí úvaha, proč *lex specialis* v podobě § 306 stavebního zákona dopadá i na žaloby proti rozhodnutím vydaným ve „starém“ správním režimu, a jak se do této úvahy promítá ustanovení § 331 stavebního zákona.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

3. Právní hodnocení

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] V dané věci stěžovatelka nezpochybňuje, že rozhodnutí žalovaného jí bylo doručeno dne 1. 7. 2025 a žaloba byla podána po 1. 8. 2025 (stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že podala žalobu dne 19. 8. 2025, podle spisu krajského soudu NSS ověřil, že žalobu stěžovatelka podala dne 22. 8. 2025). Stěžovatelka se však domnívá, že by se měla uplatnit dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., nikoliv jednoměsíční lhůta podle § 306 současného stavebního zákona.

[8] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (zvýraznil NSS). Podle § 306 odst. 1 stavebního zákona žalobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, lze podat do 1 měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno.

[9] NSS opakovaně vysvětlil, že § 306 odst. 1 stavebního zákona se jednoznačně uplatní v situacích, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu vydáno a doručeno po nabytí jeho účinnosti, tedy počínaje dnem 1. 7. 2024 (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2025, čj. 10 As 241/2024-42, ze dne 15. 5. 2025, čj. 1 As 260/2024-57, ze dne 13. 5. 2025, čj. 5 As 289/2024-44, popř. čj. 21 As 34/2025-24). Popsaný výklad byl shledán ústavně konformním v nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 3. 2025, sp. zn. I. ÚS 3241/24. Současný stavební zákon byl ve Sbírce zákonů publikován již dne 29. 7. 2021, včetně zvláštního pravidla jednoměsíční lhůty k podání správní žaloby. Účinnost relevantních ustanovení byla následně odložena až na 1. 7. 2024 zákonem č. 152/2023 Sb. (část I, bod 419), který nabyl

pokračování

účinnosti 1. 7. 2023. Přinejmenším od posledně uvedeného data si měla být stěžovatelka vědoma, co bude obsahem nové právní úpravy (včetně změny žalobní lhůty) a od jakého okamžiku bude účinná. Případná nevědomost ohledně aktuální účinné úpravy jde k tíži stěžovatelky (srov. bod 22 rozsudku NSS čj. 5 As 289/2024-44).

[10] NSS se ztotožňuje s názorem jednadvacátého senátu vysloveným v bodě 18 rozsudku čj. 21 As 34/2025-24. Jednadvacátý senát na podkladě judikatury NSS a ÚS vysvětlil, že nová právní úprava zkracující lhůtu pro podání žaloby platí bez ohledu na to, zda je žalobce osobou, která se zabývá stavebním právem. Roli nehraje ani to, zda je žalobce při podání žaloby zastoupen.

[11] Nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že na správní řízení vedené podle staré zákonné úpravy stavebního práva nelze následně v soudním řízení použít nové procesní předpisy stavebního práva. Právní ochrana poskytovaná správními soudy je totiž ochranou originální a není pokračováním správního řízení (srov. bod 17 rozsudku NSS ze dne 23. 5. 2025, čj. 5 As 31/2025-26). I Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 3. 2025, sp. zn. I. ÚS 3241/24, v bodě 35 dospěl k závěru, že soudní řízení zahájená za účinnosti nové právní úpravy se budou touto novou úpravou řídit.

[12] Soudní řád správní (již ve svém původním znění účinném od 1. 1. 2003) v § 72 odst. 1 *in fine* výslovně předpokládá, že zvláštní předpisy mohou stanovit jinou lhůtu pro podání žaloby. Takovou speciální lhůtu zákonodárce vymezil v § 306 odst. 1 současného stavebního zákona pro zcela konkrétní okruh správních rozhodnutí. Z důvodové zprávy k návrhu tohoto ustanovení plyne, že důvodem pro zkrácení lhůty je „výrazné zkrácení okamžiku, kdy budou mít osoby, jimž z rozhodnutí náleží práva nebo jsou uloženy povinnosti, jistotu ohledně právního stavu nastoleného rozhodnutím. Dojde tak k časnějšímu zjištění účastníků původního řízení, že v jejich věci byla podána žaloba“. Na seznámení se s novou právní úpravou měla stěžovatelka dostatek času (rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno 1. 7. 2025, zatímco nejpozději od 1. 7. 2023 bylo zřejmé, jak – a také proč – zákonodárce „nastavil“ kratší délku lhůt pro podání žaloby). Popsané skutečnosti svědčí o jasné koncepci a předvídatelnosti právní úpravy.

[13] Krajský soud tedy postupoval správně, jestliže žalobu stěžovatelky pro opožděnost odmítl, neboť lhůta pro její podání skončila dne 1. 8. 2025.

[14] Námitka stěžovatelky o nesprávném posouzení právní otázky úzce souvisela s námitkou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud správně aplikoval jednoměsíční lhůtu k podání žaloby podle § 306 odst. 1 stavebního zákona, nebylo třeba, aby vysvětloval, proč ji použil namísto obecné dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. NSS připomíná, že nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním napadeného rozsudku nezakládá jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2024, čj. 10 As 285/2023-33, bod 22).

4. Závěr a náklady řízení

[15] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[16] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. listopadu 2025

Ondřej Mrákota
předseda senátu